

— Добръ, да бъде по-твоему, та инакъ и неможе се съхрани тайната. Тя ще се обучава въ мойтъ харемъ, ще приеме Исляма; може бе ще настанжтъ по-добри връмева, и ти ще се оженишъ въ моята къща, а пакъ азъ ще ти направя свадбата.

— Само така да не се изучи както моята първа жена въ харема на Гирея. Опъзи наука отъ единъ смиренъ ловець на пици и звѣрове направи ловець на люде разбойникъ, хайдутинъ. Ако надъ мене пакъ се стовари такава бѣда, азъ може би ще стана гяуринъ, страшенъ за Исляма, повече страшенъ, отъ колкото всичкитъ гяурски хайдутини наедно, защото азъ я обичамъ и умѣя да обичамъ.

— Не се страхувай, азъ не съмъ. Гирей и ще ти я запази върна на тебе. Това ще ти бъде награда за трудоветъ, къмъ които ти трѣбва сега да пристъпишъ.

Мюфтията захвана да разказва на Кушчу-Оглу за *комитетитъ*, или, както обикновенно се произнася тукъ тѣзи дума, *комититъ*. по говоряше за тѣхъ спорѣдъ турското разбиравне. Въ очитъ на турцитъ това бѣше названието на нѣкакви си политически бунтуещи се дървини испрацаши да нарушаватъ мира въ господарството. Губернаторитъ и чиповницитъ въ повечето случаи наричаха българскитъ бунтовници *комитети* или *комити*: тѣ пишаха за тѣхъ въ своитъ донесения: тридесетъ *комитета* се явиха въ околноститъ на Шипченскій мѣнастиръ; единъ *комитетъ* на име Ески-Загра, уловили; единъ *комитетъ* ранили, отъ послѣ намѣрили трушътъ му и узнали, че той бѣлъ Георги отъ Градецъ. Така тѣ разбираха думата комитетъ.

Кушчията се призна, че той видѣлъ най-опасныйтъ комитетъ Хитю-оглу, и като знаеше, че него го нѣма вече въ Балкана, завзимаше се да го испъди отъ тамъ. Мюфтията си поклати главата.

— Азъ знаяхъ, че ти това ще направишъ. Ами защо го не уловиха казацитъ? Тѣ отидоха право на Кушъ-Бунаръ?

— Прѣди казацитъ да стигнатъ до Кушъ-Бунаръ,